

[Tyrol]

har set eksempler på, at arbejdsgiverne siger: du kan få arbejde hos mig, men ikke, hvis du organiserer dig, ikke, hvis du går i fagforening osv. Er det den vej, man vil henad? Er det den udvikling, man vil frem til?

Vi finder i VS, at det er det, man ønsker fra borgerlig side. Man ønsker en undergravning af de faglige organisationer, man ønsker at svække arbejderklassen, fordi man ved, at man skal have en endnu mere hårdhændet politik igennem, indkomspolitik, nedskæringspolitik osv. for at få noget mere hjem i profit og få hjulene til at snurre lidt godt for kapitalen.

Derfor ved man, at man har brug for denne undergravning af den danske fagbevægelse. Det er det, man er indstillet på; det gennemsyrrer de indlæg, der har været her. Det er helt klart, at der ikke er tale om denne frihed, fordi den økonomiske tvang ligger hos dem, der besidder produktionsmidlerne, og de vil bruge den over for arbejderne.

Derfor synes jeg også, det er en lidt ynkelig affære, når der skal argumenteres imod disse borgerlige angreb på fagbevægelsens rettigheder, at man så i højden fra socialdemokratiets side kan svinge sig op til at citere Per Jacobsens »Kollektiv Arbejdsret« – nogle af disse regler – i stedet for at sige, at fagbevægelsen har de og de interesser i denne sag, og at man må forvente, at den magt, den styrke, der ligger i fagbevægelsen, vil blive brugt, hvis man griber til nogle af de ting her.

I stedet for at sige det står man og bruger nogle citater fra et classesamarbejdssystem som arbejdsretssystemet, der bliver brugt imod arbejderklassen, for at begrunde, at de standpunkter, man står og holder fast i, er rimelige. Jeg synes, man skulle besinde sig og i højere grad komme i gang med at bruge noget af den styrke, der ligger i fagbevægelsen, bruge den fremfor disse evige appeller til det classesamarbejde, som man gang på gang alligevel ser bliver underløbet af den modstående part, af de borgerlige, fordi de skal langt længere, end socialdemokratiet vel egentlig er indstillet på at gå.

Dernæst må jeg sige, at vi selvfølgelig som ved de andre behandlinger klart afviser det her forslag, fordi vi går ind for en enhedsfagbevægelse. Vi ønsker en stærk enhedsfagbevægelse. Det er ikke ensbetydende med, at vi mener, at alt er så godt og fordrageligt, som

det burde være i den danske fagbevægelse, for det er lidt svært at se, at f.eks. socialdemokratiet ønsker en enhedsfagbevægelse. Det er lidt svært at se, at socialdemokratiet vil acceptere, at der er forskellige politiske holdninger inden for fagbevægelsen, som dog er indstillet på at styrke fagbevægelsens kampvne imod de borgerlige overgreb. Det er svært at se det, når man begynder at ekskludere forskellige af fagbevægelsens medlemmer, som har været uenige i en eller anden konkret sag, uanset at de står for nogle interesser, der klart er fagbevægelsens og arbejderklassens.

Derfor er vi da heller ikke tilfredse med den måde, den danske fagbevægelse fungerer på i dag. Vi er ikke tilfredse med det lederskab, der er i den danske fagbevægelse. Vi er ikke tilfredse med den politiske linje. Man accepterer angreb på strejkeretten ved det ene indgreb i overenskomstforhandlingerne efter det andet. Man sætter fagforeningens mulige styrke ud af spillet. Man begynder at undergrave troværdigheden hos de faglige organisationer. Det er vi overhovedet ikke tilfredse med, men det får os ikke til at mene, at fagbevægelsen skal splittes, at man ikke skal lægge sine styrker sammen.

Jeg synes nok, der i allerhøjeste grad er grund til, at man i dansk fagbevægelse besinder sig på den linje, som socialdemokratiet har kørt her, og på de metoder, som bliver brugt i det faglige arbejde rundt omkring på arbejdspladserne og i fagforeningerne.

Der er tale om angreb på en lang række af de midler, som fagbevægelsen har haft, som man har tilkæmpet sig, som man har brugt, og som man har ønsket at fastholde. Der er spørgsmålet om blokadevåbenet, som man lige så stille har forsøgt at undergrave fra socialdemokratiets side. Man har sagt, at det kan man ikke længere bruge.

Der er også set tendenser til at angribe det, at man markerede, at der var strejkebrydere i forskellige situationer. Sågar stoppede forhandlingerne her i folketingsalen, fordi man mente, at der var nogle, der var gået lidt hårdt til værks i forbindelse med at markere strejkebryderi i konflikter. Der har man set, hvordan man fra socialdemokratiets side undergraver dansk fagbevægelses troværdighed, undergraver dens mulighed for at udvikle de styrkeforhold, der er de afgørende, og som det borgerlige flertal altså ønsker at få